

som overhovedet eksisterer. Det ærede Medlem Hr. Slepsager, som altsaa var Ordfører for Venstre, erklærede, at dette Parti var imod Princippet i det foreliggende Lovforslag, og det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen talte senere, formentlig ogsaa paa Venstres Vegne, imod — jeg tror, han kaldte det „Understøttelsesprincipet“. Ja, hidtil er det jo, som alle ved, ikke Industri og Haandværk, der i særlig Grad har nydt godt af et Understøttelsesprincip. Det er, som jeg allerede har peget paa, i højere Grad Landbruget, som i hvert Fald i Forhold til alle andre Erhverv, ogsaa i Forhold til Arbejderne, er den mest understøttede Del af Landets Befolkning. Nu har vi altsaa en 80 000 arbejdsløse, hvilket er Resultatet af, at man i 1924 bestemte sig til at give Formuerne deres gamle Værdi og at hjælpe Formuebesidderne over de Vanskeligheder, som Inflationen, som en vis Politik i fire Aar havde bragt Formuerne ud i. For at hjælpe disse Formuebesiddere op er man nu inde i en Tilstand, som medfører en saa betydelig Arbejdsløshed som den nævnte, og saa møder alligevel et Parti som Venstre med en saa stærkt udtalt Modstand mod at yde Støtte, saa snart det altsaa drejer sig om Erhverv, der ligger udenfor det besiddende Landbrug.

Det ærede Medlem Hr. Slepsager sagde, at her var Tale om at yde 6 Mill. Kr. som Tilskud til Arbejdsløsheden. Det ærede Medlem kunde jo i og for sig lige saa godt have sagt, at her er Tale om at yde Tilskud til Bedrifterne, for at de kan betale deres Husleje, for at de kan betale deres Renter til Bankerne, til Ejendomsbesidderne, for at de kan opretholde visse Direktørgager, for at de kan foretage Indkøb af Kul og Materialer. Saaledes kunde det ærede Medlem akkurat lige saa godt have sagt det, thi det er ikke et Tilskud, som fortrinsvis skal gaa til *Arbejderne*, det skal gaa til *Erhvervene*, men med det Formaal, at disse derved skal blive i Stand til at beskæftige flere Arbejdere, end de nu kan beskæftige. Det er et Tilskud til Produktionen eller til visse Grene af Produktionen, som i særlig Grad lider under den saakaldte Deflation, og som under denne ikke kan bære Omkostningerne, før Prisniveauet og Kronekursen er kommet i den Balancetilstand, som vi endnu savner.

Det ærede Medlem Hr. Slepsager sagde, at den eneste Bedring, der kunde komme, maatte komme fra en Nedgang i Produktionsomkostningerne, og tilføjede, at det naturlige Krav er derfor ikke Tilskud, men Nedsættelse af Lønnen. Hvorfor er det nu det naturlige Krav? Det Spørgsmaal synes jeg, man med Rette kan rejse. Med hvilken

Ret kræver man fortrinsvis en Lønnedgang? Hvorfor ikke Nedgang i Huslejen, i Renteudgifterne, i Rentebyrderne, i Brændselspriserne, i Materialepriserne o. s. v.? Hvorfor sætte over just paa Arbejdsløsheden? Er det efter den gamle Receipt, at man sætter over, hvor Gærdet er lavest? Men selv om man nu altsaa vilde se bort fra det urimelige i dette Krav, saa er der vel Grund til at spørge det ærede Medlem: Hvorledes skal det saa foregaa, hvorledes skal man gennemtvinge en Lønnedsættelse udenfor de ved Overenskomst fastsatte Tider? Vil det ærede Medlem ved Lov ophæve de gældende Lønoverenskomster? Tør det ærede Medlem virkelig tage Ansvar for det Anarki, som maa blive Resultatet af at følge ham?

Det ærede Medlem hævdede, at dette Forslag vilde holde Priserne oppe. Saa sagde han ganske vist: „rent bortset fra Pristallet“. Ja, men man kan ikke se bort fra Pristallet, naar man taler om, hvorvidt Priserne vil blive opretholdt. Hvis Pristallet gaar ned, vil det netop medføre den Nedgang i Produktionsomkostningerne, som giver eller kan give lavere Priser, og følgelig kan man ikke sige, at Priserne vil blive holdt oppe bortset fra Pristallet. Nej, Priserne vil ikke blive holdt oppe, takket være, at vi har et Pristal og en automatisk virkende Lønordning, som bringer Produktionsomkostningerne ned. Men i øvrigt, selv om det ærede Medlem altsaa ser bort fra Pristallet, som han siger, han vil, saa er det aldeles ikke afgjort, at det ærede Medlem har Ret i, at det at yde et Tilskud som det her foreslaaede just skulde have den Virkning, at det holdt Priserne oppe, tværtimod, der er al Grund til at vente, at man bortset fra Pristallet netop ved forøget Produktion kan gøre sig Haab om lavere Priser, fordi Materiellet, Maskinerne, Bygningerne vil blive udnyttet bedre, vil blive en mindre tyngende Bestanddel paa den enkelte Vare, end naar Produktionen er nede paa et Lavmaal, naar Beskæftigelsesgraden er saa lav, som Tilfældet nu er i visse Produktioner. Det er i hvert Tilfælde en Betragtning, som nu bestandig gøres gældende fra industrielle Kredse, at man ved forøget Beskæftigelse, helst fuld Beskæftigelse, Udnyttelse af Materiellet til dets yderste Grænse, alene er i Stand til at bringe Produktionsomkostningerne ned og derved skabe billigere Varer.

Endvidere vendte det ærede Medlem sig mod en Udtalelse, der er fremsat om, at det, der her foreslaas, svarer til, hvad der i Aarene 1922—24 var gennemført for Kaolinindustrien. Nej, sagde det ærede Medlem, det er aldeles ikke rigtigt, thi med Hensyn til